

פחד דוד

עלון שבועי בעניי פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 8566233-08 פקס. 8521527-08
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 6433605-02 פקס. 6433570-02

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 616

פרשת בהעלותך

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

המנורה, שבעת הנרות ותפקידם

"בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (במדבר ח' ב')

תכלית ביאת האדם לעולם הזה, הינה להתעלות ולהוסיף מה שלא השיג לפני ביאתו. כמו שכתוב (דברים כ"ח ו') "ברוך אתה בבאך וברוך אתה בצאתך". ורש"י במקום מפרש; שתהא יציאתך מהעולם בלא חטא כביאתך לעולם. שהרי כשבא האדם לעולם משביעים אותו שיהיה צדיק, ופרשתינו באה לצוות לאדם שלא יסתפק בכך אלא "בהעלותך" - דהיינו שיוסיף ויתעלה, כמו שכתוב "ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך". והאות וא"ו מוסיפה שישאף תמיד להיות בבחינת בהעלותך, ואם לא יוסיף בעבודת ה' הוא מסכן אף את ביאתו לעולם, שלא מובטח לו שיוכל להישאר צדיק כפי ביאתו לעולם. וכדברי הגאון מוילנא "אם אין אתה עולה מעלה מעלה על כרחך אתה יורד מטה מטה".

וזהו "בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות". המילה "מנורה", רומזת על הקב"ה. ללמד לאדם שרוצה לקיים בעצמו "בהעלותך", שיהיה "אל מול פני המנורה". כלומר שיקיים "שיותי ה' לנגדי תמיד", כאשר ירגיש את עצמו עומד תמיד לפני הקב"ה ואז עלייתו מובטחת בסייעתא דשמיא.

"המנורה" רומזת לה' יתברך, ו"שבעת הנרות" מרמזים על שבעת הימים שברא הקב"ה. "כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש". וכך אדם אשר עובד קשה במשך כל השבוע, כשבאה שבת באה מנוחה, והוא רוצה לנוח. אולם טעות היא בידו. אדרבא, כעת הגיע הזמן ללמוד תורה בכדי לתקן את כל ימי השבוע.

והפליגו הספרים בגודל ההשגה שמושיג האדם בלימוד התורה בשבת, ואף מי שזוכה ללמוד במשך כל השבוע, בשבת זהו זמן התיקון והשלמות. כי עם כל הלימוד יתכן שיהא פגם באדם שיפסול את כל התורה שלו, ה' ישמרנו. וכמו שאומרים חז"ל שלא נבראו שבתות וימים טובים, אלא כדי שישאל יעסקו בתורה. ועל ידי לימוד התורה בשבת, האדם מתקן גם את הפגמים הגדולים והוא מעלה את התורה של כל ימות השבוע. וזהו שאומר הכתוב "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות". אומרים חז"ל שכל הנרות היו נוטים לצד נר האמצעי וכפי שמובא לעיל, הנר האמצעי הוא בחינת שבת. ואורו שנשפע ממנו משפיע על בני ישראל, למשך כל ששת הימים המרומזים בששת הנרות.

אין כל גבול להשיג של ההשפעה שאפשר להשפיע על כל יהודי. פעם אחת הגיע אלי בן תורה ואמר לי; "אתה הרב שלי. תמיד חשבתני מתי אזכה לראות אותך והנה עכשיו ב"ה זכית לכך". שאלתי לשמו, וענה לי בשם שלא מוכר לי כלל. אמרתי לו; "אינני מכירך וכיצד הינך אומר שאני הרב שלך?" ואז הוא החל בסיפורו וכה אמר;

"בעבר הייתי מרוחק לחלוטין משמירת התורה והמצוות. נסעתי פעם במונית, ונהג המונית היה יהודי שומר תורה ומצוות. הוא ביקש ממני רשות להשמיע קלטת היות והוא לא יכול לשמוע מוזיקה. הסכמתי, ובקלטת הייתה דרשה נפלאה של כבודו שיועדה לבעלי תשובה, והרב הזכיר שם מקרה שדומה למקרה שלי. ובאותם רגעים התעוררו בי הרגורי תשובה, וביקשתי מנהג המונית שיואיל בטובו להשאיל לי את הקלטת, הוא אמר שכעת הוא זקוק לה, אך יקח ממני את הכתובת שלי וישלח לי לביתי, וכך עשה. ומהקלטת הזאת התחלתי לחזור בתשובה".

והנה אף אנו שומעים דרשות ולומדים בספרים, ודאי שלא ייתכן שלא יחול בנו איזה שהוא שינוי לטובה. כי חובה עלינו שתהא התעוררות להתעלות, לשיפור ההנהגה שלנו. וכיצד נעמוד אדישים?

ובאמת יש להבין מהו הדבר היסודי המפריע לאדם להתעלות ברוחניות? זקני הצדיק רבי יאשיהו פינטו זיע"א, בספרו "כסף נבחר" אומר כי הסיבה לזה היא תאוות האכילה. אמנם יש מצווה לאכול בשבת, וגם בימות החול אין אנו אומרים שצריך להתענות. אולם יש לאכול במידה, וכן צריך להיזהר שתאוות האכילה לא תהא סובבת סביב ציר חייו של האדם. ואם לא נזהרים בזה, ממילא אי אפשר להתעלות, כי החומר מושך כלפי מטה ואין יתעלה? וכפי שראינו שדור דעה התאוו לאכילה, ומתוך הידרדרות התאוה למאכל הגיעו לידי דיבור לשון הרע על הקב"ה ונענשו בעונש חמור על כך.

אני זוכר את רבותי ביישיבה. זכיתי לשמש את מורי ורבי הצדיק הרב חיים שמואל לאפייאן זיע"א, וכשהגשתי לו מגש מזון לארוחת הצהריים, הייתי מחזיר אותו כמעט כפי שהבאתי אותו, הוא טעם מעט מכל דבר ולא יותר. וכן לגבי מורי ורבי שייבל לחיים טובים וארוכים, הרב קאופמאן שליט"א. גם כן ראיתי היאך הוא מסתפק במועט. ומאידיך כיצד הוא לומד? עשרים וארבע שעות הוא שקוע בלימודו! כך נהגו הרבנים שלנו, שהם מורי הדרך עבורנו. ומתוך שהרחיקו עצמם מתאוות האכילה, גדלו בתורה וביראת שמים וראו את קדושת השבת בתורה כל חייהם. בבחינת "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות".

וניתן להוסיף כי אין זו תאוות אכילה בלבד, אלא כל התאוות בכלל. וכמו שכתב הרמב"ן בפרשת קדושים "קדש עצמך במותר לך". בשביל לזכות לכתרה של תורה, צריך להפקיר את כל התאוות. כמו שאומרים חז"ל (במסכת סנהדרין קיא.) "לא תמצא בארץ החיים" - לא תמצא התורה במי שמעדן את עצמו עליה, כלומר שלומד תורה מתוך עידון ותפוקים.

וזהו פירוש "בהעלותך" - שישנם שני סוגים של עלייה, האחת גשמית והאחרת היא רוחנית. ועל האדם להשתדל לרדוף רק אחרי העלייה שיש בה מצוות שהם בחינת נרות, שנלקים ונעשים אל מול פני המנורה. ויהי רצון שיוכנו הבורא יתברך ברחמי להתעלות בתורתו כל הימים, אמן ואמן.

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת בהעלותך י"ט סיון תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	
19:08	19:24	19:24	הדלקת נרות
20:26	20:29	20:26	מוצאי שבת
21:10	21:13	21:13	רבינו תם

הזמנים הם לפי שעון קיץ

היולול'א דצדיקיא

כג - חכם רפאל אלשוילי זצ"ל,	יט - רבי שאול סתהון דבאה, מח"ס דבר שאול
רבם של יהדות גרוזיה	כ - רבי יוסף אירגאס, מח"ס שומר אמונים
כד - רבי מסעוד הכהן אלחזד, מח"ס שמחת כהן	כא - רבי רפאל חיים נחמיאס
כה - רבי מרדכי אליהו	כב - רבי איתמר רוזנבוים, האדמו"ר מנדבורנא

אמרי חכמים

**"והאיש משה עניו מאד
מכל האדם אשר על
פני האדמה".** (במדבר
י.ב. ג.)

שהיא מדה טובה מכל המדות הטובות

כי מקור ושרש הרע כולו, הוא חוסר הנכונות לוותר במאומה על כבודו של האדם, ובמיוחד אם הוא עומד בכף המאזנים למול כבודו של חבירו...

כך למשל אירע מעשה ברבי יעקב מליסא - הנתיות המשפט, שנודמן לניקלשבורג, הוא נכנס אצל רבי מרדכי בנט שחיהו כמרא דאתרא להקביל את פניו ולהשתעשע עמו בדברי תורה. חלק לו רבי מרדכי כבוד גדול, ואף כבוד לדרוש בבית המדרש, והוא ותלמידיו באו לשמוע הדרשה של הנתיות המשפט.

פתח רבי יעקב ודרש והראה כוחו בבקיות ובחריפות עצומה, לפתע תוך כדי הדרשא של בעל "חוות דעת", הפסיקו רבי מרדכי והתקיפו בקושיה. נשתתק רבי יעקב וירד מעל הבימה.

לאחר שחזר רבי מרדכי לביתו, עיין בדבר ומצא שהדין עם רבי יעקב, והצדק התורתי עמו, והביע פליאה כיצד שגה בכך, מיד רץ ובא אצלו לפונדקו של הנתיות המשפט ואמר לו: 'הרי הדין עם הרב, ומה ראה לירד מעל הבימה ולא השיב אותי בפני?'

'ידעת' - השיב רבי יעקב - 'שהדין עמי, אלא שאמרת לעצמי, מוטב שאתבייש אני שאיני אלא אורח בעיירה, מאשר שיתבייש חלילה מר שהוא מרא דאתרא בעיירה זו'.

בראש כפוף לסבל הזולת

מידת הענווה שבה התברך רבי משה אהרן פינטו זיע"א, היתה מקרינה סביב כל מי שנכנס לתוך ארבע אמותיו. הכל חשו כי לפנייהם ניצבת אישיות גדולה ומרוממת מעם. גבוה משכמו ומעלה, וראשו כפוף לשאת בצערו ודאגתו של כל אדם ואדם שנברא בצלם א-להים. כל מי ומי שנכנס לביתו, התקבל בברכה, בסבר פנים יפות, בכל שעה ובכל עת.

הנהגה מיוחדת שהיתה אופיינית לו; כאשר מי מהבאים היה נכנס אליו, צעיר לימים או זקן בא בימים, היה קם בפני אותו אדם, כצעד מובהק של כבוד בפני הנכנס. לא אחת, נשאל רבי משה אהרן זיע"א מדוע הוא מקפיד לקום מפני הבאים, גם לרבות צעירים בימים. וכך השיב הצדיק זיע"א והטעים את מנהגו זה:

דעו לכם כי בכל אדם ואדם ישנו חלק א-לוה ממעל. אני, אינני קם בפני אותו אדם, אלא מפני החלק הא-להי שיש באדם ואותו אני מכבד. בבחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: "אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו".

תלמידי חכמים ורבנים הרבו להתפעל ממעשה אצילי זה ולציין זאת בפני שומעי לקחם, כאשר הם נוכחו לראות במו עיניהם כיצד הצדיק זיע"א היה מבטל את כל כולו מפני לומדי התורה ונושאי דגלה. כאשר אלו היו משחרים לפתחו כדי לבקש את ברכתו, היה רבי משה אהרן זיע"א מקדים להם את ידו לברכת "שלום עליכם", ובזריזות חמוקנית היה מושך את ידו, כדי שהללו לא ינשקו אותה, כפי שנהוג בקרב בני עדות המזרח.

הענוה - תכלית כל המדות היא, שכן אם ידע האדם לרכוש בה קנין אמת, עריך ויכבד כל אדם, וממילא התנהלותו תהיה במדות הראויות. ומה עוד שהדרך לרכישת הענוה היא ההתבטלות לפני מדת האמת, שרק אם ידע לפני מי הוא עומד, ומה הוא לפני הבורא יתברך, ממילא יתחזקו כל מעשיו עדי שלימותם. לפיכך רכישתה היא חובה לסלילת דרכו של הבן תורה...

בהבטה לשולי גלימת אורחותיהם של גדולי ישראל, עולה התמונה הבהירה - שכבוד גדולות העצומה, כך ניכרה ענוותנותם הרבה. אברהם אבינו - מדתו מדת ענוה היתה, שכן אמר "ואנכי עפר ואפר". משה ואהרן - אמרו "ונחננו מה". והאיש משה "עניו מכל האדם". דוד המלך מופלג בענוה היה - שכן אמר "ואנכי תולעת ולא איש". וביאר הרמב"ם בפירוש המשנה, שאף שבכל המידות הדרך הישרה היא האופן הממוצע - לא כן היא מידת הגאווה, שיש להתרחק ממנה אל הקצה השני, וזהו שאמר התנא באבות - מאוד מאוד הוא שפל רוח.

ובהיות שמדה זו מפתח נרחב הוא לכבוד הזולת כולו, ולתיקון המדות הפגומות, נדרשת בה יגיעה רבה כיצד לרכוש מעלתה האמיתית. העיד רבי לוי יצחק מברדיטשוב; אלמלא נכתבה 'גאווה' בתורה, לא הייתי מאמין בשום פנים שמדה זו קיימת היא במציאות, שכן אדם שהוא עפר ואפר וכחרס הנשבר - כיצד יתגאה?

חשבון הנפש

הגאון רבי עקיבא איגר, קיבל מכתב מת"ח שבקש תורה והוראה מפיו, ובפתיחתו של המכתב קשירת כתרים ותארים, כגון; הגאון האמתי, צדיק יסוד עולם, רבן של כל בני הגולה וכיוצא בהם.

קרא רבי עקיבא את הפתיחה, וחזר וקרא ולא הניח המכתב מידו. אחד מתלמידיו שנכח באותו מעמד תהה ותמה כתלמיד הדין לפני רבו, ילמדנו רבינו, מה טעם הוא קורא וחוזר וקורא את פתיחתו של המכתב.

"אף אני אומר לכם, השיב רבי עקיבא איגר - פלוני כתב עלי מה שיכול הייתי להיעשות, והרי אני קורא את הדברים ומחשב חשבון נפשי כמה רחוק אני מכך, וכמה נצרך אני להתעלות להגיע לידי מה שחושבים עלי בעולם הזה..."

מוטב שאתבייש אני

רבי אייזיק שר היה אומר במסעות חיזוק המדות, שחטאו הקדמון של אדם הראשון היה חוסר הענוה, שכן אם היה מתבטל לפני קונו לא היה בא לידי עבירה כלל, ובהתבוננות בעומק הדבר ניכר בעליל,

הופיע הספר שרבים ציפו לו!

"אנשי אמונה"

זהו סיפור תולדותיהם, חייהם ופועלם של צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ניתן להשיג במשרדי המכון בטל: 02:6433605
הפצה ראשית: משיח נידם - 02:5400902

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

לדבוק בתלמידי חכמים

המדבק עצמו בחבורת בטלנים המדברים לשון הרע, לשמוע או לספר לשון הרע, עובר על מצות עשה של 'ובו תדבק', שזה ציווי להתדבק בתלמידי חכמים, ולא בבעלי לשון הרע.

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

ויפה שעה אחת קודם

"מל" היינו למול, יש מילת הערלה ויש מילת ערלת הלב ועל האדם באמצעות הכוונה והמחשבה שנמצאים במוח ובלב, למול את ערלת ליבו. כמו שנאמר (דברים י' ט"ז) "ומלתם את ערלת לבבכם" לתקן מעשיו מידותיו ולטהר מחשבותיו, כי אם חלילה לא ימול האדם את לבו אזי יאלץ כביכול הקב"ה למול אותו. ומילת ה' יתברך היא על ידי שמביא עליו יסורין קשים ומרים, ובזה מכניע ליבו עד שהאדם שב ומתחטא לפני קונו. על כן יפה שעה אחת קודם, ויטהר האדם את עצמו מראש ועל ידי כן ירויח שינצל מן הייסורים ועמוד נקי בלא ערלה לפני בוראו.

וסופי תיבות "מח לב" היינו "חב" עולה בגימטריא עשר כמנין עשר ספירות, שעל האדם למול ליבו ולהוריד השפע שבעולמות העליונים שנבראו באות י', אל העולם הזה שנברא באות ה'. והנה הלויים לא נשתעבדו אצל פרעה בארץ מצרים, אלא ישבו בארץ גושן ולמדו תורה, ומלו את ערלת לבבם ותיקנו מעשיהם לפני הקב"ה. ובזה מתורץ שדווקא הם נבחרו לפי שהיו ראויים יותר לעמוד ולשרת לפני הקב"ה.

על הפסוק "ויסעו מהר ה'" (במדבר י' ל"ג) אומר רש"י שזוהי פורענות שעם ישראל נסע ויצא מהר ה' כתינוק הבורח מבית הספר. דקשה איך אפשר להגיד על עם ישראל כן, והרי הם ראו ניסים ונפלאות במעמד הר סיני, עשן קולות וברקים. שבעה רקיעים נפתחו לנגד עיניהם וראו מראות אלוקים, ועוד עמוד ענן נוסע לפניו ביום ועמוד אש בלילה- מיישר את הגבעות, ממית נחש שרף ועקרב, מראות שלא רואים בשום מקום. יד ההשגחה וקרבת ה' מוחשית מאוד מאוד, וכיצד אפשר לטעון עליהם שהם רוצים לברוח מכל זה כמו תינוק שבורח מבית הספר?

ויש ליישב כל זאת על פי דברי הרב בן איש חי זצ"ל, שמקום השראת שכינת ה' היא במוח ובלב. והנה ראשי תיבות של "מוח לב" עולה תיבת "מל". וסופי תיבות של "מח לב" עולה תיבת "חב". פירוש

מן המעיין

בשם הג"ר נפתלי טרופ הובא ליישב, ששני מיני גירות ישנם, וגירות של יוצאי מצרים שונה היא מכל גירות. כי בכל הגרים הגירות באה להכניסם בכלל ישראל, לא כן דור המדבר, שכבר היו בכלל ישראל בהיותם בני אברהם יצחק ויעקב, כל הגרות לא היתה אלא להוסיף עליהם קדושת ישראל.

אם כן כל הדין שגר שנתגייר כקטן שנולד דמי, היינו דוקא בגר מאומות העולם, שיצא מכלל עכו"ם ונכנס לכלל ישראל, שבגירותו נעשה כבריה חדשה וכקטן שנולד. אבל דור המדבר, שהיו כבר בכלל ישראל, והגירות לא שינתה לגבם בענין זה, ממילא לא נחשבו כקטן שנולד.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"למה נגרע לבלתי הקריב" (י. ט.)

צריך לדעת טענת האנשים במאמר למה נגרע, הלא טעמם בפיהם יענו; אנחנו טמאים. ומה מבקשים ליתן להם תורה חדשה:

ואולי כי לצד שנטמאו ברשותו יתברך, בין למאן דאמר טמאי מת מצוה, בין למאן דאמר נושאי ארונו של יוסף (סוכה כה:), חשבו כי ידין ה' אותם כטהורים, וכשם שמצינו (פסחים עז) שיתרצה ה' עשות הפסח בטומאה בציבור. לזה טענו למה נגרע, וכי בשביל שעשו מצוה יהיו נגרעים מקרבן פסח:

או ירצה לומר שיעשו לפסח תשלומין כחגיגה שיש לה תשלומין כל ז', שאמרו (חגיגה ט.) חוגג והולך כל הרגל, כמו כן יצו ה' להם שיעשו פסח למחר, והוא מאמר במועדו שהוא מועד הפסח.

"וכי תבואו מלחמה בארצכם על הצר הצורר

אתכם". (י. ט.)

אומר בעל השל"ה הקדוש:

בפסוק "הצר הצורר אתכם", מרומז יצר הרע גם כן, כי אין לנו צר הצורר כמותו. ומאותו טעם כתוב "כי תבואו מלחמה", לשון רבים, ולא "כי תבוא", לפי שמלחמת האדם עם היצר נמשכת תמיד, לפעמים זה גובר ולפעמים זה גובר - נמצא שניהם לוחמים בכל עת.

"ויאמר משה לחבב בן רעואל המדיני חותן

משה". (י. כט.)

שמו של חותן משה היה כידוע יתרו, וזכה ליקרא חובב, כך מפרש רש"י, על שחיבב את התורה.

ומנין לנו ששמו ניתן לנו משום שחיבב את התורה, אולי על שם שחיבב דברים אחרים?

יסוד גדול דרש כאן מרן רבי אהרן לייב שטיינמן שליט"א:

אדם האוהב דברים אחרים - אין זאת אלא אהבת עצמו. אדם שאוהב דגים, כלום את הדגים הוא אוהב? אוהב הוא את עצמו, ו'עצמו' אוהב את טעם הדגים בפיו. מה שאין כן באהבת התורה, עיקרה של האהבה הוא ביחסו לתורה ואליה.

ורק על אהבה זו שייך לקרוא לאדם בשם "חובב".

"וישמע משה את העם בוכה למשפחותיו". (יא. י.)

לפירושו של רש"י; "למשפחותיו, על עסקי משפחות, על עריות הנאסרות להם". תמה המהר"ל, מדוע נאסרו יוצאי מצרים בעריות, הלא בשעת מתן תורה היו טעונים גירות, במילה והזאה וטבילה. ודין הוא, שגר נושא אחותו, משום דגר שנתגייר כקטן שנולד דמי. אם כן גם הם היו צריכים להיות מותרים בעריות.

ותירץ המהר"ל, שלא אומרים "כקטן שנולד דמי", אלא בגר שנתגייר מדעתו ומרצונו. אבל בשעת מתן תורה שכפה עליהם הר כגיגית, והוכרחו לקבלה, הרי היתה הגירות בעל כרחם, לכך לא היה דינם כקטן שנולד.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

הגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל

ממלכתיים לא דתיים, תוך קירוב רחוקים לתורה ולמצוות בדרכי נועם.

הרב אליהו הרבה להסתובב בעולם בקהילות היהודיות, כשהוא מדריך את ראשי הקהילה במלחמה בהתבוללות ומחזק את ידיהם בשמירת השבת, בחינוך הילדים ובטהרת המשפחה, ובקריאה ליהודי הגולה לעלות לארץ ישראל. בפסקיו נוהג הרב אליהו להדגיש את הצורך לשמור על נצחיות התורה ולתקן תקנות בהתאם לצורכי הדור ובעיותיו. רבים מפסקי הדין התפרסמו בספרי "שו"ת הרב הראשי".

נסים ונפלאות רבים שזורים בקורות חייו של הרב אליהו, ורבים שזכו לברכותיו וזכו לראות נסים ומופתים גלויים. בנוי שיחיו מציינים בפתח ספר הזכרון לפעליו הרבים, כי מהלך חייו תאם להפליא לדברי רבי פנחס בן יאיר בברייתא המפורסמת שלו: "תורה מביאה לידי זהירות. זהירות מביאה לידי זריזות. זריזות מביאה לידי נקיזות. נקיזות מביאה לידי פרישות. פרישות מביאה לידי טהרה. טהרה מביאה לידי חסידות. חסידות מביאה לידי ענוה. ענוה מביאה לידי יראת חטא. יראת חטא מביאה לידי קדושה. קדושה מביאה לידי רוח הקודש".

בשנותיו האחרונות עבר הרב אליהו יסורים קשים מאוד. יסורים שקיבל על עצמו למען עם ישראל. כך סיפרה הרבנית צביה אליהו תחי', על תפילתו של הרב מרדכי אליהו, בלילה שלפני אחד הניתוחים הקריטיים שעבר בתקופה האחרונה לחייו:

"בשעה שתיים בלילה ידעתי שמידת הדין נלחמת במידת הרחמים. צריכים לבוא גזירות מאוד קשות על עם ישראל, וליהרג כאן המון יהודים בארץ. ואני התחננתי בפני בורא עולם, ריבוננו של עולם, אני יש לי המון. כל החיים שלי רק תורה וחסד. תיקח מה שאתה רוצה, העיקר שתבטל את הגזרות".

"אמרת לי, כך מספרת הרבנית; מה? כל מה שעשינו כל החיים ככה נתת, צ'יק צ'ק? והרב אומר לי; את היית מסכימה שיהרגו כל כך הרבה יהודים פה בארץ? אמרת לי, לא. וכך אמר לי הרב: אז מי יכול לשלם? רק מי שיש לו במה לשלם. אני מוכן לשלם". בתוך תקופת מחלתו, פרצה מלחמת "עופרת יצוקה", וישר מבית החולים נסע הרב אליהו באמבולנס לקבר רחל, לבקש רחמי שמים למען עם ישראל. ואמנם, במקומות שונים העידו חיילים שאישה לבושה כערבייה התריעה אותם לא להכנס למקומות ממולכדים, ואמרה להם "אני אמא רחל". בנו של הרב שמואל אליהו שליט"א, בירר את המעשה עם אביו, וכך הוא מספר: "אמרת לי לו בעדינות; אבא, אתה יודע, מספרים שבמלחמה כך וכך היה. להאמין? לא להאמין? אמת? שקר? הוא מסתכל עליי ואומר לי; כן, זה נכון. אני אמרת לה, לרחל; יש מלחמה, אל תמנעי קולך מבכי. לכי לפני הקב"ה תתפללי על החיילים שמוסרים את נפשם למען עם ישראל שיכו ולא יוכו". אמרת לי; 'אז דע לך שהיא באמת הגיעה לשם'. והוא שאל; 'היא אמרה להם שאני שלחתי אותה?...'

הגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל, מי שכהן כראשון לציון והרב הראשי לישראל למעלה מעשור שנים, נולד בעיר העתיקה בירושלים, לאביו הגאון חכם סלמן אליהו זצ"ל, מגדולי המקובלים בירושלים, שעלה מבגדד

לפי הוראת רבו ה"בן איש חי". העוני ששרר בבית משפחת אליהו, לא מנע ממרדכי הצעיר ללמוד תורה, גם אם היה זה לאור הנר ליד שולחן או על הרצפה. בהיותו בגיל אחד עשרה, נפטר עליו אביו, אשר בחייו הספיק להאציל על בנו הצעיר מרוחו, ולטעת בו אהבת תורה עם יחס מיוחד לתורת הנסתר. בצעירותו עשה הרב מרדכי אליהו בלימוד תורה ובשימוש תלמידי חכמים מגדולי הדור, אצל הרב עזרא עטיה זצ"ל, ראש ישיבת פורת יוסף, הרב צדקא חוציין זצ"ל, מגדולי הרבנים בירושלים והרב אברהם ישעיהו קרליץ זצ"ל, בעל ה"חזון איש", שהדריכו בדרכי אמונה ובטחון.

כאשר השלים את לימודיו בבית המדרש לרבנים ודיינים של הרב יצחק ניסים זצ"ל, עבר הרב אליהו בהצטיינות את המבחנים והתמנה לדיין הצעיר ביותר בארץ. מקץ ארבע שנים עבר לבית הדין הרבני האזורי בירושלים, ומאוחר יותר התמנה כחבר בית הדין הרבני הגדול.

בשנים אלו טיפח הרב אליהו קשר אמיץ עם הציבור הרחב שראה בו כתובת לכל בעיה הלכתית או אישית. קשר זה הגיע עד המקומות הנידחים ביותר בעולם. הקשר החם שלו עם הציבור על כל גווניו, מפלגותיו ועדותיו, הביא אותו בסופו של דבר כמועמד ראוי לכהונת הרב הראשי לישראל. הסכמתו להגיש את עצמו כמועמד לכהונת הראשון לציון, נכפתה עליו ע"י רבי ישראל אבוחצירא זיע"א, שהבהיר לו כי מן השמים קבעו את כהונתו. הקשר בין השנים היה אמיץ, ומופתים רבים סופרו על הקשר שהיה בין שני האישים הדגולים.

ואכן ביום ד' בניסן תשמ"ג, נבחר הרב אליהו למשרת הרב הראשי לישראל והראשון לציון. הכתרתו של הרב אליהו התקיימה בבית הכנסת רבן יוחנן בן זכאי שבעיר העתיקה בירושלים. פעולותיו של הרב אליהו ברבנות הראשית לישראל התפרסו על פני תחומים רבים. הוא הרבה במיוחד בביקורים והרצאות אצל אלה שאינם קרובים לתורת ישראל ומצוותיה, במושבים, בקיבוצים ובבתי ספר

אנשי אמונה - תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ושוב מעשה ביהודי, שנתעוור בשתי עיניו רח"ל, ולא יכל ללמוד ולהתפלל כראוי. הוא ביקש מבני ביתו שיובילו אותו לקבר רבי חיים זיע"א, מפני שעז היה רצונו להתחנן ולבקש בזכות הצדיק שישוב אליו מאור עיניו ככל האדם. בהגיעו אל הציפון הקדוש, הוא בכה בדמעות שלישי וביקש שמאור עיניו ישוב אליו כבראשונה, בזכות הצדיק. לשמחתו הרבה, תפילתו עשתה פרי. כאשר הוא קם למחרת בבוקר משנתו, הרגיש כי הוא רואה בשתי עיניו, כאחד האדם. וכל זאת בזכות הצדיק זיע"א.

יהודי אחד בא להתפלל ליד קברו של רבי חיים פינטו זיע"א, וכשביקש להתחיל באמירת פרקי התהלים מישיש בבגדיו ובכליו, ולא מצא את משקפי הקריאה שלו. הדבר גרם לו צער רב, מכיון שללא המשקפיים הוא לא היה מסוגל לקרוא, וכיצד יאמר כאן במקום הקדוש את פרקי התהלים שביקש להתפלל?!

ככל שהתקרב אל הציפון הקדוש, צערו הלך וגבר. אולם בהגיעו אל הציפון, הוא הרגיש כאילו התהלים היו נקראים בפיו בעל פה, מאליהם, מבלי שיצטרך להסתכל בתוך הספר.